

Ha egyszer valóban elkezdted megtanulni, hogyan élj és működj naponként a Dicsőségben, közelebb fogod érezni magad Istenhez, mint valaha. Elrendelt sorsod beteljesülése felgyorsul, és azt fogod látni, hogy Isten többet végez el rajtad keresztül rövidebb idő alatt. Ahogy elrendelt sorsod beteljesülése olyan sebes tempóra kapcsol, amelyet elképzelni sem tudtál addig, és azok a prófétikus üzenetek, amelyeket a távoli jövőhöz tartozónak véltél, elkezdenek felébredni és megnyilvánulni, mélyen behatolsz a Dicsőségbe, amellyel kapcsolatban sokan kérdezősködnek, de talán soha nem kapnak választ.

ELSŐ FEJEZET

Kétségbeesett vágy a Dicsőség után

Előfordult már, hogy kétségbeesetten vágytál a dicsőség után? Talán részt vettél már dicsőség-alkalmakon, vagy olvastál könyveket a dicsőségről, de most még mélyebbre szeretnél jutni. Meg akarod tudni: „Hogyan tapasztalhatom meg ezt a dicsőséget a saját életemben?” Hadd osszak meg néhány személyes történetet és egy-két igeverset, amelyek segítségével megtanulhatod, hogyan járj lépésről lépésre ebben a dicsőségben!

ÉHSÉG

Az első lépés az, hogy éhesnek kell lenned. Kétségbeesettnek. Nem lehet felszínes a viszonyulásod. Isten felkent az emberekért való imádkozásra, és éveken át nagyon jó dolgok történtek.

Viszont tudtam, hogy ennél több is van. Olvastam a Bibliában olyanokat, hogy Péter árnyékától meggyógyultak a betegek, megjelent Isten dicsősége, és azt gondoltam: „Hú, erre nekem is szükségem van! Hogyan juthatok hozzá ehhez az ajándékomon és kenetemen túlmutató, nagyobb, mélyebb Isten-élményhez?”

Minél mélyebbre hatoltam, annál hevesebb vágy támadt bennem. Valójában ébredés tört ki. Tizenkét évig Franciaországban éltem, és egyik évben Isten hatalmas megmozdulását éltük át: hat hónapig tartó alkalom-sorozatunk volt. Féléven át minden este prédikáltam; gyógyulások, jelek és csodák történtek. Még azt is megpróbáltam, hogy Franciaország fogja nyerni a világcupát, és meg is nyerték 3-0-ra Brazília ellen.

A hat hónap elteltével még kétségbeesettebb vágyódás támadt bennem. Eljöttem az ébredési alkalmakról, hogy eljussak a nagyobb dicsőségre Istenben. Annyira kétségbeesett sóvárgás volt bennem, hogy úgy döntöttem: böjtölni és imádkozni fogok – ami azért nagy dolog, mert a legtöbb ember nagyon szeret enni. Néhány hétig böjtöltem, és azt mondogattam:

– Istenem, többször meg kell látogatnod! Többre van szükségem belőled! Ennyi nem elég!

Másokhoz viszonyítva pedig elég jól álltunk. Franciaország lakosságának kevesebb mint 1 százaléka volt keresztény, mi pedig fél éve csodáktól kísért alkalmakat tartottunk; minden este emberek tértek meg és csodák történtek. De tudtam, hogy van még mélyebb szint is Istenben, és nekem oda el kell jutnom. Amikor kétségbeesetten vágyódsz Isten után, nem hasonlíthatod magad a környezetedhez.

A három hét alatt, amikor az alkalom-sorozatunkat követően böjtöltem és imádkoztam, találkoztam egy Ruth Heflin nevű prófétánővel a virginiai Ashlandból; azt hallottam róla, hogy ő olyan ember, aki ismeri Isten dicsőségét. Olvastam korábban egyik könyvét. Így aztán odamentem, csak hogy megnézzem, mivel rendelkezik.

Kétségbe voltam esve. Az európai missziómezőről visszautaztam Amerikába, és amint beléptem abba a terembe, úgy éreztem, mintha a Mennybe érkeztem volna meg. Január második volt, és én azért mentem oda, hogy Ruthot meghallgassam.

Odalépett hozzám, és így szólt:

– Fiatal testvérem, ma este te fogsz beszélni!

– Nem, nem, dehogy! – tiltakoztam. – Már fél éve minden este prédikálok. Most valami újra van szükségem.

Ruth erre azt mondta:

– Nem! Én prófétanő vagyok. Ma este neked kell szolgálnod!

Kiégettnek éreztem magam. Csak többre vágytam Istenből; egyáltalán nem akartam a saját hangomat hallani.

Vonakodva kiálltam, merő udvariasságból. Amint azonban odaértem a szószékhez, Isten dicsősége rám szakadt. Először is megittasodtam a Szellemben. Ha még soha nem tapasztaltál ilyet, megpróbálok elmagyarázni, ahogy tudom. Úgy éreztem, mintha magamon kívül lennék; próbáltam megszólalni, de csak kacagtam. Elöntött az öröm. A Biblia két fejezetét énekeltem: Ézsaiás 60. és 61. fejezetét. Énekelve mondtam el az üzenetet, amit addig soha, de soha nem tettem még.

Nem tudtam, mi történik velem. Csak azt tudtam, hogy egy másik dimenzióban vagyok. Mintha a Mennybe kerültem volna. A kilencedik égben lebegtem! Sűrű dicsőség vett körbe. Robbanásszerűen elkezdtek jelek és csodák történni az emberekkel: gyógyulások, csodák, szabadulások.

Addig is láttam már gyógyulásokat és csodákat, de ez most más volt. Új jelek és csodák voltak, Isten dicsőségének a szintje

